

Calul și călărețul

Alecu Donici

Un vrednic călăreț
Avea un cal prea blând și bine învățat;
Iar singur el semet
Și despre cal încredințat,
Au vrut să facă o cercare:
Ca fără frâu, călare
Să iasă la primblare.
Deodată calul au pornit
La pas, încetișor;

Dar când au înțeles că n-are frâu strunit,
Au prins a mai juca, a merge mai ușor.

Apoi, luându-și vânt,
Sărea, zvârlea fugând,

Încât pe călăreț l-au trântit el jos,
Iar singur au plecat la fugă mai vârtos

Pe văi, pe dealuri, prin ponoare
Și, dând de-o râpă mare,
S-au zdrumicat de tot.

Stăpânul au aflat în urmă calul mort.
Ș-au zis: Sărmane cal, prea cruda ta pieire

Eu însumi ți-am gătit.
Tu sub povățuire
A frâului strunit,

Erai prea blând și bun și nici nu mă trânteai,
Nici capul nu-ți rupeai.

Și slobozenia cât e de desfătă,
Dar când la un norod nu are
A sa măsură înțeleaptă,
Se face primejditoare.